

Laat op een avond eind maart pakte een tiener een dubbelloops-
geweer, liep rechtstreeks het bos in, zette het wapen tegen ie-
mands voorhoofd en haalde de trekker over.

Dit zijn de verhalen over wat daaraan voorafging.

Bonk-bonk-bonk-bonk-bonk.

Het is begin maart in Björnstad en er is nog niets gebeurd. Het is vrijdag, en iedereen wacht alleen maar. Morgen speelt het jeugdteam van Björnstad Hockey de halve finale in de hoogste juniorendivisie van het land. Hoe belangrijk kan dat zijn? Niet zo belangrijk, natuurlijk. Als het niet hier was geweest.

Bonk. Bonk. Bonk-bonk-bonk.

De stad wordt vroeg wakker, net als altijd, kleine plaatsen moeten zichzelf een voorsprong geven om zich staande te houden in de wereld. De rijen personenauto's op het parkeerterrein voor de fabriek zijn al bedekt met sneeuw, de mensen staan met hun ogen halfopen en hun bewustzijn halfgesloten zwijgend in de rij met een elektronisch pasje om hun bestaan door de stempelklok te laten bevestigen. Ze stampen de natte sneeuw van hun schoenen met de blik op oneindig en de stem in voicemailstand, terwijl ze wachten op het inkicken van de drug van hun keuze, cafeïne, nicotine of suiker, die hun lichaam in ieder geval tot de eerste pauze redelijk in staat zal stellen te functioneren.

De forenzen rijden naar grotere steden voorbij het bos, hun wanten beuken op de radiator en de vloeken zijn van het soort dat je pas bezigt wanneer je dronken bent, op sterven ligt of vroeg in de ochtend in een te koude Peugeot zit.

Als ze stil zijn, kunnen ze het daar horen: bonk-bonk-bonk. Bonk. Bonk.

Maya wordt wakker in haar kamer, aan de muren prijken om en om potloodtekeningen en tickets van concerten die ze heeft bezocht in steden hier ver vandaan, lang niet zoveel als ze had gewild, veel meer dan haar ouders eigenlijk hadden toegestaan. Ze

ligt op haar bed gitaar te spelen, nog in haar pyjama. Alles aan de gitaar vindt ze mooi. Het gewicht ervan tegen haar lichaam, hoe het hout reageert wanneer haar vingertoppen erop tikken, de snaren die hard in de huid snijden voordat die echt wakker is geworden. De eenvoudige tonen, de zachte riffs, het is een hemels spel voor haar. Ze is vijftien, oud genoeg om vaak te hebben liefgehad, maar de gitaar zal altijd haar eerste liefde zijn. Dankzij de gitaar houdt ze het uit in deze stad en kan ze het aan om de dochter te zijn van een technisch manager van een ijshockeyclub in het bos.

Ze moet niks van ijshockey hebben, maar begrijpt de liefde van haar vader wel; de sport is gewoon een ander instrument dan het hare. Haar moeder fluistert altijd in haar oor: 'Vertrouw nooit op mensen die niets hebben in hun leven waar ze helemaal van uit hun dak gaan.' Haar moeder houdt van een man, die van een plaats houdt, die van een sport houdt. Dit is een ijshockeystad, en je kunt er veel van zeggen, maar de mensen zijn betrouwbaar. Je weet wat je kunt verwachten als je hier woont. Dag na dag na dag.

Bonk.

Björnstad ligt nergens dichtbij en zelfs op een kaart ziet de plaats er onnatuurlijk uit. 'Alsof een dronken reus geprobeerd heeft zijn naam in de sneeuw te pissen,' zouden sommigen zeggen. 'Alsof de natuur en de mensen touwtrekken om de leefruimte,' zou misschien een iets verstandiger iemand daartegen inbrengen. De stad verliest, hoe dan ook, die heeft al heel lang nergens meer in gewonnen. Er zijn minder banen, dus ook elk jaar minder mensen, het bos eet een verlaten huis of twee per seizoen. In de tijd dat de stad nog iets voorstelde, zette de gemeente een bord bij de toegangsweg met het soort slogan dat toen populair was: WELKOM IN BJÖRNSTAD – WE GAAN ERVOOR! Een of andere grappenmaker heeft tussen de V en de O de letters AND ingevoegd. Soms lijkt het wel of de hele stad een filosofisch experiment is; als er een stad valt in het bos, maar niemand hoort het, doet dat er dan toe?

Om die vraag te beantwoorden, moet je een paar honderd meter lopen in de richting van het meer. Het bouwwerk lijkt niet veel soeps, maar het is een ijshal. Vier generaties geleden door fa-

brieksarbeiders gebouwd, mannen die zes dagen per week werkten en op de zevende iets nodig hadden waar ze naartoe konden leven. Het ging van vader op zoon; alle liefde die de stad kan ont-dooien, geven ze schijnbaar nog steeds aan dat spel: ijs en board-ing, rode en blauwe lijnen, sticks en een puck waar jonge lijven met al hun wilskracht en energie achteraan jagen, de hoeken in. De tribunes zitten elk weekend vol, jaar na jaar, ook al zijn de prestaties van de club in hetzelfde tempo gekelderd als de econo-mie van de stad. Misschien is dat juist de reden, omdat iedereen hoopt dat wanneer het met de club weer de goede kant op gaat, de rest vanzelf zal volgen.

Plaatsen zoals deze moeten hun hoop voor de toekomst altijd vestigen op de jeugd, want de jongeren zijn de enigen die zich niet herinneren dat het vroeger beter was. Misschien is dat een zegen. Dus ze hebben een jeugdteam opgezet zoals de oudere generaties hun stad hebben opgebouwd: hard werken, tegenslagen incasse-ren, niet zeuren, kop houden en die klootzakken uit de grote ste-den laten zien wat we waard zijn.

Hier in de buurt valt weinig te beleven. Maar iedereen die hier is geweest weet dat het een ijshockeystad is.

Bonk.

Amat wordt binnenkort zestien. Zijn kamertje is zo klein dat als het onderdeel was geweest van een groot appartement in een dure wijk van de stad, het nog niet eens als inloopkast gecategoriseerd zou zijn. Het behang gaat volledig schuil achter posters van NHL-spelers, met twee uitzonderingen. De ene is een foto van hemzelf op zijn zevende, met te grote handschoenen aan en een helm die over zijn voorhoofd is gezakt, de kleinste van alle jongens op het ijs. De tweede is een wit vel papier, waarop zijn moeder delen van een gebed heeft geschreven. Toen Amat werd geboren, lag ze met hem op haar buik in een smal bed in een klein ziekenhuis aan de andere kant van de wereld, alleen zij tweeën op de wereld. Een verpleegster fluisterde haar toen het gebed in het oor – er wordt gezegd dat Moeder Teresa het op de muur had geschreven boven haar slaappleaats – en hoopte dat het de eenzame vrouw kracht en

hoop zou geven. Bijna zestien jaar later hangt het briefje nog bij haar zoon aan de muur, de woorden zijn door elkaar gehaald, zij heeft ze opgeschreven zoals zij ze zich herinnerde:

Wie eerlijk is, kan door anderen worden verraden. Wees toch eerlijk.

Wie vriendelijk is, kan door anderen worden belasterd. Wees toch vriendelijk.

Al het goede wat je vandaag doet, kunnen anderen morgen vergeten. Doe toch goed.

Amat heeft zijn schaatsen vlak naast zijn bed staan, elke nacht. 'Dat moet een vreselijke bevalling zijn geweest voor je moeder, dat je met die dingen aan bent geboren,' zegt de oude conciërge van de ijshal altijd grijnzend. Hij heeft de jongen aangeboden om ze in een kast in het magazijn van de club te bewaren, maar de jongen vindt het prettig om ze mee heen en terug te nemen. Hij wil er dichtbij zijn.

Hij is altijd de kleinste geweest in elk team, is nooit gespierd geweest zoals de andere spelers, heeft nooit even hard geschoten. Maar niemand in deze stad vangt hem. In geen enkel team waar hij ooit tegen heeft gespeeld, is iemand even snel geweest. Hij kan het niet uitleggen, maar hij vermoedt dat het een beetje hetzelfde is als dat sommige mensen die naar een viool kijken alleen maar houtjes en schroeven zien, terwijl andere mensen muziek zien. De schaatsen hebben nooit vreemd aangevoeld, integendeel, wanneer hij zijn voeten in gewone schoenen steekt, krijgt hij hetzelfde gevoel als een zeeman die aan wal gaat.

De laatste regels die zijn moeder op het blaadje aan zijn muur heeft geschreven luiden: *Alles wat je bouwt, kunnen anderen verwoesten. Bouw toch. Want uiteindelijk is het iets tussen jou en God, het is sowieso nooit iets tussen jou en anderen geweest.*

Daar meteen onder, geschreven met rood krijt in het kordate handschrift van een kind op de basisschool, staat: HUN ZEGGE DAT IK TE KLEIN BEN OM TE SPELEN. WORD TOG 1 GROTE SPELER.

Bonk.

Ooit was het eerste team van Björnstad Hockey het op één na beste in de hoogste competitie van het land, dat is meer dan twee decennia en drie divisies geleden, maar morgen mag Björnstad zich weer met de besten meten. Dus hoe belangrijk kan de wedstrijd van een jeugdteam zijn? Hoe druk kan een stad zich maken om de halve finale van een aantal tieners in een jeugdcompetitie? Niet zo druk, natuurlijk. Als het niet juist die vlek op de kaart was geweest.

Een paar honderd meter ten zuiden van de wegwijzers begint het gebied dat simpelweg 'De Hoogte' wordt genoemd. Het is een klein cluster van exclusieve huizen met uitzicht op het meer. De burens hier zijn eigenaar van een supermarkt of manager in de fabriek, of ze forenzen naar betere banen in de grote steden, waar de collega's op personeelsfeestjes met grote ogen vragen: 'Björnstad? Kun je zo diep in het bos wonen?' Je antwoordt natuurlijk iets met jagen en vissen, over dicht bij de natuur, maar intussen vraagt bijna iedereen zich tegenwoordig af of dat wel kan. Of je hier nog wel kunt wonen. Of er nog wel iets over is, behalve de waarde van het vastgoed, die net zo rap daalt als de temperatuur.

Dan worden ze wakker van een 'BONK'. En dan glimlachen ze.

De buren in de villawijk zijn al meer dan een decennium gewend aan de geluiden uit de tuin van de familie Erdahl: bonk-bonk-bonk-bonk-bonk. Gevold door een korte pauze waarin Kevin de pucks bij elkaar raapt. Dan bonk-bonk-bonk-bonk-bonk. Hij was tweeënhalftoen hij voor het eerst op schaatsen stond, en drie toen hij zijn eerste stick kreeg. Op zijn vierde was hij beter dan de vijfjarigen, toen hij vijf was beter dan de zevenjarigen. In de winter waarin hij zeven werd, liep hij bevriezingsletsel op aan zijn gezicht, zo erg dat je, als je dicht bij hem staat, de witte vlekjes op zijn jukbeenderen nog kunt zien. Hij had 's middags zijn eerste echte competitiewedstrijd gespeeld en in de laatste seconden had hij een schot voor open doel gemist. De U8 van Björnstad won met 12-0, Kevin had alle doelpunten gemaakt, maar hij was ontroostbaar. Laat in de avond ontdekten zijn ouders dat hij niet in zijn bed lag; om middernacht liep de halve stad in het bos te zoeken. Verstoppertje spelen doen ze niet in Björnstad, een jong kind hoeft niet ver te gaan om opgeslokt te worden door de duisternis, een klein lijfje vriest bij dertig graden onder nul snel dood. Het duurde tot de ochtendschemering voordat iemand ontdekte dat de jongen niet tussen de bomen zat, hij stond op het ijs beneden bij het meer. Hij had er een doel naartoe gesleept, vijf pucks en alle zaklampen die hij kon vinden, en had uren achter elkaar staan schieten vanuit dezelfde hoek als die waaruit hij het gemiste schot in de wedstrijd had afgevuurd. Hij huilde van woede toen ze hem naar huis droegen. De witte vlekken gingen niet meer weg. Hij was zeven jaar, en toen al wist iedereen dat hij de beer in zich had. Die kun je niet tegenhouden.

Zijn ouders bekostigden de aanleg van een eigen ijsbaantje voor hem in de tuin, hij veegde het zelf elke ochtend, en elke zomer legden de buren puckerkhoven bloot in hun perkjes. Generatieslang zullen hier nog de resten van gevulkaniseerd rubber worden gevonden.

In de loop der jaren hebben ze het lichaam van de jongen horen

groeien, het gebonk is steeds harder, steeds sneller geworden. Hij is nu zeventien en in deze stad hebben ze sinds de tijd dat ze in de hoogste divisie speelden, voor zijn geboorte, geen ijshockeyer gezien wiens talent het zijne benaderde. Hij heeft het gestel, de handen, het hoofd en het hart. En bovenal de blik; wat hij ziet op het ijs lijkt langzamer te bewegen dan wat alle anderen zien. Je kunt iemand veel leren over ijshockey, maar dat niet, die blik heb je of heb je niet. 'Kevin? Dat is een echte,' zegt Peter Andersson altijd. Hij is technisch manager bij de club en kan het weten. De laatste keer dat iemand in Björnstad zo goed was, was het de technisch manager zelf, en hij heeft het helemaal tot Canada en de NHL geschopt, hij kon zich met de besten van de wereld meten.

Kevin weet wat er van hem gevraagd wordt, dat hoort hij al sinds hij op schaatsen staat. Alles, gewoon. Dus elke ochtend wanneer zijn klasgenoten nog lekker onder hun warme dekbed liggen te slapen, rent hij het bos in en dan staat hij hier, bonk-bonk-bonk-bonk-bonk. Pucks bij elkaar rapen. Bonk-bonk-bonk-bonk-bonk. Pucks bij elkaar rapen. Elke middag trainen met het juniorenteam en elke avond met het eerste, daarna de sportschool, dan nog een rondje door het bos en tot slot een uur hier in het licht van de speciaal op het dak van de villa geplaatste schijnwerpers.

Bonk-bonk-bonk-bonk-bonk. Dat is het enige wat deze sport van je eist. Alles wat je hebt, gewoon.

Kevin heeft van alle grote clubs aanbiedingen gekregen, ook de mogelijkheid om naar een ijshockey-academie in een grotere stad te gaan, maar hij heeft er steevast voor bedankt. Hij is een jongen uit Björnstad, zijn vader is een man uit Björnstad. In een andere plaats betekent dat misschien niets, maar hier wel.

Dus hoe belangrijk kan een halve finale van een jeugdcompetitie worden? Alleen maar zo belangrijk dat het beste juniorenteam van het land de rest van het land weer aan het bestaan van deze plaats zou herinneren. Alleen maar zo belangrijk dat de politici in de regio misschien geld zouden vrijmaken voor een eigen ijshockey-academie hier in plaats van in Hed, zodat de grootste

talenten in dit deel van het land naar Björnstad zouden willen verhuizen in plaats van naar de grote steden. Zodat een eerste team vol met eigen kweek weer in de hoogste divisie zou kunnen komen, de grootste sponsors opnieuw hierheen zou lokken, de gemeente zover zou kunnen krijgen om een nieuwe ijsbaan aan te leggen en grotere wegen ernaartoe, misschien zelfs dat congrescentrum en dat winkelcentrum waar al jaren over wordt gepraat, zodat er nieuwe bedrijven konden worden opgestart en meer banen konden worden gecreëerd, zodat de bewoners hun huis zouden opknappen in plaats van verkopen. Het zou alleen maar belangrijk zijn voor de economie. Voor de trots. Voor het overleven.

Het is alleen maar zo belangrijk dat een zeventienjarige al vanaf die nacht tien jaar geleden waarin zijn wangen bevroren, hier in de tuin van een villa de ene puck na de andere staat te schieten met een hele gemeenschap op zijn schouders.

Het betekent alleen maar alles.

‘De Laagte’ ligt aan de andere kant van Björnstad, ten noorden van de verkeersborden. Het centrum van Björnstad bestaat uit rijtjeshuizen en kleine villa’s van hogere naar lagere middenklasse, maar in De Laagte staan alleen huurflats, zo ver van De Hoogte gebouwd als maar mogelijk was. Aanvankelijk waren het natuurlijk gewoon fantasieloze geografische koosnamen: De Laagte ligt lager dan de rest van de stad, waar de grond afloopt naar een oude grindgroeve, De Hoogte ligt op de berg boven het meer. Maar toen de mensen wat hun inkomensklasse betreft op dezelfde manier ingedeeld raakten, bleven de namen in de volksmond bestaan, totdat ze net zozeer een markering waren van een sociale klasse als van een stadsdeel. Zelfs in de kleinste plaatsen van de wereld leren kinderen al vroeg dat er verschillende sociale werkelijkheden bestaan, en hier is het simpel: hoe verder je bij De Laagte vandaan woont, hoe beter het voor je is.

Fatima woont in een tweekamerflat zo diep in De Laagte als je maar kunt komen. Ze trekt haar zoon met zachte dwang uit zijn bed, hij neemt zijn schaatsen mee. Ze zitten alleen in de bus,

praten niet. Amat heeft zijn techniek om zijn lichaam te transporteren zonder in zijn hoofd wakker te hoeven worden geperfectioneerd. ‘Mummie’ noemt Fatima hem liefdevol. In de ijshal aangekomen trekt ze haar schoonmaakuniform aan, en hij gaat de conciërge zoeken. Eerst probeert hij haar te helpen door rommel op te rapen op de tribune, totdat ze hem mopperend wegstuurt. De jongen maakt zich zorgen over de rug van zijn moeder, maar zij wil niet dat de andere kinderen hem bij haar zien en hem gaan pesten. Zolang Amat zich kan herinneren hebben zij er met zijn tweeën alleen voor gestaan in de wereld. Toen hij klein was, raapte hij aan het eind van de maand lege blikjes op van de tribune, soms doet hij dat nog steeds.

Hij helpt de conciërge elke ochtend, maakt deuren open en controleert tl-buizen, pakt pucks in en bestuurt de ijsmachine, maakt de hal klaar voor de dag. Eerst komen de kunstrijders, op de minst gerieflijke tijden. Dan alle ijshockeyteams op volgorde van niveau, waarbij de beste tijden gereserveerd zijn voor de beste teams, het jeugdteam en het eerste. Het jeugdteam dat nu zo goed is dat ze bijna bovenaan staan in de hiërarchie.

Zover is Amat nog niet, hij is pas vijftien, maar misschien het volgende seizoen. Als hij alles doet wat geëist wordt. Op een dag zal hij zijn moeder hier weghalen, dat weet hij, op een dag zal hij niet meer de hele tijd in zijn hoofd inkomsten en rekeningen zitten optellen en aftrekken. Er is een duidelijk verschil tussen sommige kinderen en andere, wat betreft wie er in een huis wonen waar het geld op kan raken, en in hoe oud je bent wanneer je dat snapt.

Amat weet dat zijn keuzemogelijkheden beperkt zijn, dus zijn plan is simpel: van hier naar het juniorenteam, vandaar naar het eerste, vandaar naar de profs. Wanneer het eerste loon op zijn rekening staat, zal hij zijn moeder die schoonmaakkar afpakken en ervoor zorgen dat ze die nooit meer ziet, dat haar pijnlijke vingers rust krijgen en dat ze ’s ochtends langer mag uitslapen met haar slechte rug. Hij wil geen spullen hebben. Hij wil gewoon een avond kunnen gaan slapen zonder te rekenen.

De conciërge tikt Amat op de schouder wanneer zijn klussen klaar zijn en geeft hem zijn schaatsen. Amat trekt ze aan, pakt de stick, rijdt het lege ijs op. Dat is zijn deal hier, hij helpt de conciër-

ge met het tillen van zware spullen en met klemmende deuren in de boarding waar de man zich met zijn reumatiek niet meer aan wil wagen, en als Amat na afloop zelf het ijs spoelt, heeft hij de baan een uur voor zichzelf, voordat de kunstrijders beginnen met trainen. Het zijn de beste zestig minuten van zijn dag, elke dag.

Hij doet zijn oordopjes in, zet het geluid op maximaal en schaatst ervandoor. Over het ijs, zo hard tegen de boarding aan de andere kant dat zijn helm tegen het plexiglas slaat. In volle vaart terug. En nog eens en nog eens en nog eens.

Fatima kijkt even op van haar schoonmaakkar, gunt zich een paar seconden om naar haar zoon te kijken. De conciërge kijkt haar aan en ze vormt haar lippen tot een dankjewel. De conciërge knikt alleen, verbergt een glimlach. Fatima weet nog hoe verbaasd ze had gekeken toen de trainers van de club haar voor het eerst vertelden dat Amat een speciaal talent had. Ze verstond toen nog maar een fractie van de taal die ze hier spraken; dat Amat bijna eerder kon schaatsen dan lopen was een goddelijk mysterie voor haar. Na alle jaren die zijn verstreken is ze nog niet gewend aan de kou in Björnstad, maar ze heeft van de stad leren houden om wat hij is. En nooit zal ze iets in het leven eigenaardiger vinden dan dat de zoon die ze ter wereld heeft gebracht in een plaats die nooit sneeuw heeft gezien, in de wieg is gelegd voor een sport op het ijs.

In een van de kleinere villa's in het midden van de stad komt Peter Andersson, technisch manager van Björnstad Hockey, onder de douche vandaan met rode ogen en buiten adem. Hij heeft nauwelijks geslapen en het water heeft zijn zenuwen niet weg kunnen spoelen. Hij heeft twee keer overgegeven. Hij hoort Mira op de overloop, ze komt de kinderen wakker maken, en hij weet precies wat ze zal zeggen: 'Jemig, Peter, je bent in de veertig; wanneer de technisch manager van de club nerveuzer is voor een juniorenwedstrijd dan de junioren zelf, wordt het misschien tijd om een oxazepammetje en een drankje te nemen en een stapje terug te doen.' De familie Andersson woont hier alweer ruim tien jaar nadat ze terug zijn gekomen uit Canada, maar hij heeft zijn

vrouw nog steeds niet echt duidelijk kunnen maken wat ijshockey in Björnstad betekent. ‘Serieus? Vind je zelf ook niet dat jullie als volwassen kerels wel erg opgetogen zijn?’ was Mira het hele seizoen door blijven vragen. ‘De junioren zijn zeventien! Nog bijna kinderen!’

De eerste keren zweeg hij. Maar op een avond laat zei hij de waarheid: ‘Ik weet dat het maar een spelletje is, Mira. Dat weet ik. Maar we zijn een stad midden in het bos. We hebben geen toerisme, geen mijn, geen hoogtechnologische industrie. We hebben duisternis, kou en werkloosheid. Als we deze stad weer opgetogen kunnen maken, waar dan ook om, dan mogen we van geluk spreken. Ik weet dat je niet hiervandaan komt, schat, het is niet jouw stad, maar kijk eens om je heen: de werkgelegenheid daalt. De gemeente bezuinigt. Het is een hard volk dat hier woont, we hebben de beer in ons, maar we hebben veel klappen op rij geïncasseerd. Deze stad moet iets winnen. We hebben er behoefte aan om een keer te voelen dat we de besten zijn. Ik weet dat het maar een spelletje is. Dat is het alleen niet... alleen. Niet altijd.’

Toen gaf Mira hem een dikke zoen op zijn voorhoofd, ze hield hem vast, glimlachte en fluisterde teder in zijn oor: ‘Je bent gek.’ Dat is natuurlijk waar, dat weet hij.

Hij loopt de badkamer uit, klopt op de deur van zijn vijftienjarige dochter totdat hij de gitaar hoort antwoorden. Zijn dochter houdt van instrumenten, niet van sport. Er zijn dagen dat hij daarom treurt, maar op veel andere dagen is hij blij voor haar.

Maya ligt nog in bed, ze gaat harder spelen wanneer de klok komt, ze hoort haar ouders op de gang. Een moeder die een dubbele universitaire graad heeft en het hele wetboek uit haar hoofd kent, maar niet kan vertellen wat een icing of offside is, zelfs niet als ze voor het gerecht gedaagd zou worden. Een vader die daarentegen elke bestaande ijshockeystrategie in detail kan uitleggen, maar niet naar een tv-serie met meer dan drie personages kan kijken zonder om de vijf minuten uit te roepen: ‘Wat gebeurt er nu? Wie is dat? Hoezo stil, waarom moet ik stil zijn? Nu heb ik

niet gehoord wat ze zeiden... Kunnen we terugspoelen?’

Maya lacht en zucht erom. Nooit wil je zo graag het huis verlaten als op je vijftiende. Het is net wat haar moeder altijd zegt wanneer de kou en de duisternis haar geduld het meest op de proef stellen en ze drie of vier glazen wijn heeft gedronken: ‘Je kunt niet wonen in deze stad, Maya, je kunt er alleen overleven.’

Ze hebben er geen idee van hoe waar dat is, geen van beiden.

Van de kleedkamer tot aan de bestuurskamer krijgen alle jongens en mannen van Björnstad Hockey het volgende mee: je mag zeggen wat je wilt, maar het blijft tussen vier muren. Harde woorden maken evenzeer deel uit van het spel als harde tackles, maar wat hier binnen gebeurt, gaat het gebouw niet uit. Dat geldt zowel op het ijs als daarbuiten, want iedereen moet weten dat het belang van de club altijd op de eerste plaats komt.

Het is zo vroeg in de ochtend dat de ijshal voor de rest nog grotendeels leeg is, op de conciërge, de schoonmaakster en een eenzame speler van het jongensteam na, die beneden heen en weer schaatst over het ijs. Maar in de gangen op de bovenverdieping zijn de bulderende, resolute stemmen van mannen in colbert vanuit een van de kamers te horen. Er hangt een ruim twintig jaar oude teamfoto aan de muur, uit het jaar waarin Björnstad Hockey de op één na beste werd van het land. Van de mannen in het vertrek waren sommige er toen bij, andere niet, maar allemaal hebben ze besloten dat ze daar weer heen moeten. Dit mag niet langer een stad zijn in een vergeten hoekje van de lagere divisies, ze moeten terug naar de top, ze moeten het tegen de grootsten opnemen.

De algemeen directeur zit achter zijn bureau. Hij is de zweterigste man van de stad, hij is continu bang, als een kind dat iets heeft gestolen, vanochtend zelfs nog erger dan normaal. Zijn overhemd zit onder de kruimels en hij zit zo onhandig in een broodje te happen dat je je afvraagt of hij het hele concept van eten wel heeft begrepen. Zo doet hij als hij zenuwachtig is. Dit is zijn kantoor, maar van alle aanwezigen heeft hij de minste macht.

Van buitenaf gezien is de hiërarchie van een club eenvoudig: het bestuur wijst een algemeen directeur aan, die de dagelijkse leiding heeft, de algemeen directeur stelt op zijn beurt een technisch manager aan, die op zijn beurt spelers werft voor het eerste team en trainers aanstelt. De trainers stellen het team samen en niemand bemoeit zich met het werk van iemand anders. Maar

achter gesloten deuren is het natuurlijk anders, daar heeft de algemeen directeur altijd een reden om te zweten. De mannen om hem heen zijn bestuursleden en sponsors, een van hen zit in de gemeenteraad, bij elkaar zijn ze de belangrijkste investeerders en de grootste werkgevers van de hele streek. Iedereen is hier natuurlijk 'onofficieel'. Zo noemen ze dat wanneer de mensen met invloed en geld toevallig allemaal tegelijk op het idee komen om zo vroeg in de ochtend dat zelfs de plaatselijke journalisten nog niet wakker zijn, op dezelfde plaats koffie te drinken.

De koffieautomaat van Björnstad Hockey is harder aan een schoonmaakbeurt toe dan de algemeen directeur, dus niemand is voor de inhoud van de kopjes gekomen. Iedereen in het vertrek heeft zijn eigen agenda, maar ze hebben een belangrijk ding gemeen: ze zijn het eens over wie de zak moet krijgen.

Peter is geboren en getogen in Björnstad en is hier van alles geweest: het jochie op de ijshockeyschool, de veelbelovende junior, de jongste speler van het eerste, de teamcaptain die van de club bijna de beste van het land maakte, de grote ster die NHL-prof werd, en ten slotte de held die naar huis terugkeerde om technisch manager te worden.

Op dit moment is hij echter vooral de man die slaperig heen en weer wankelt door de gang van zijn kleine villa en daarbij een keer of drie zijn hoofd tegen de kapstok stoot en mompelt: 'In vredesnaam, zeg... Heeft iemand de sleutels van de Volvo gezien?'

Hij doorzoekt voor de vierde keer al zijn jaszakken. Zijn zoon van twaalf komt van de andere kant en ontwijkt hem soepel met twee snelle zijwaartse trippelpasjes, zonder van zijn telefoon te hoeven opkijken.

'Heb jij de sleutel van de Volvo gezien, Leo?'

'Moet je aan mama vragen.'

'Waar is mama dan?'

'Moet je aan Maya vragen.'

Leo verdwijnt de badkamer in. Peter haalt diep adem.

'SCHAT?'

Geen reactie. Hij kijkt op zijn telefoon, hij heeft al vier sms'jes van de algemeen directeur, die wil dat hij naar kantoor komt. In

een normale week is Peter zeventig tot tachtig uur in de ijshal aanwezig, en toch lukt het hem nauwelijks de trainingen van zijn eigen zoon daar te zien. Hij heeft golfclubs in zijn auto liggen, die hij als het meezit twee keer per zomer gebruikt. Met zijn baan als technisch manager is hij de hele dag bezig: hij onderhandelt met spelers over contractvoorwaarden, belt met agenten, zit in een donkere videoruimte potentiële nieuwe aankopen te bestuderen. Maar dit is een kleine club, dus wanneer hij klaar is met dat werk, helpt hij de conciërge met het vervangen van tl-buizen en het slijpen van schaatsen, hij boekt busreizen, bestelt wedstrijdtenues, is reisbureau en vastgoedbeheerder, is evenveel uren bezig met het onderhouden van een ijshal als met het formeren van een team. Dat neemt de rest van het etmaal in beslag. In die zin is ijshockey makkelijk, het kan nooit een deel van je leven worden. Het moet je hele leven zijn.

Toen Peter de baan van technisch manager aannam, zat hij een hele nacht aan de telefoon met Sune, de man die al vanaf Peters kindertijd trainer was van het eerste. Sune leerde Peter schaatsen, hij gaf hem een tweede thuis in de ijshal toen het in zijn eerste thuis te heftig werd door de drank en de blauwe plekken. Hij werd veel meer een mentor en een vaderfiguur dan een coach, in sommige fases van Peters leven was de oude man de enige die hij echt vertrouwde. 'Jij moet nu de knoop zijn,' legde Sune de nieuwe technisch manager uit. 'Je hebt hier allemaal afzonderlijke touwen: de sponsors zijn een touw, het bestuur is er een, de politici, de supporters, de trainers, de spelers en de ouders zijn er allemaal een, het zijn allemaal touwen die de club een bepaalde kant op trekken. Jij moet de knoop zijn.'

Toen Mira de volgende ochtend wakker werd, omschreef Peter de baan aan haar op een nog eenvoudiger manier: 'In Björnstad heeft iedereen een vurig enthousiasme voor ijshockey. Het wordt mijn taak om ervoor te zorgen dat er niets in brand vliegt.' Mira gaf hem een zoen op zijn voorhoofd en zei dat hij gek was.

'SCHAT, HEB JIJ DE SLEUTELS VAN DE VOLVO GEZIEN?' schreeuwt Peter nu door het hele huis.

Geen reactie.